

Передплата

«РУСЛАНА» вносить:
в Австрії:

на цілий рік . . . 20 кор.
в рік року . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
на місяць . . . 1-70 кор.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на шість місяців . . . 8 рублів
або 18 франків

Подвижне число по 10 сот.

РУСЛАНА

«Виреш ми очі і думу ми виреш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що для
крім неділь і руских свят
о 5½ год. пополудня.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під
ч. 1. пл. Дембрового (Хорун-
щини). Експедиція місцева
в Агенції Соколовского в
пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає слідше
на попереднє застереженє.—
Реклямації неопечатаніє
вільні від порта.— Оголо-
шеня авчайні приймають
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надсланім» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

Поважний голос в Przegląd-і в університетській справі.

(Дальше).

Дописуватель Przegląd-у вказує на се, що домагання Русинів були спершу вельми незначні: дві катедри на правничім відділі (особливо процедури цивільної, потрібна з практичних зглядів), рускі формулярі і руска формула іматрикуляційна — все те, а особливо осягненє останнього домагання вважали би великим успіхом; Поляки були би призначенєм сих домагань осягнули славу справедливих і уступчивих і молодіж була би дальше спокійно сиділа побіч себе. Одначе всеполяки добачили в тих домаганнях небезпечність для польскости і упором своїм викликали демонстрацію, побите професора і подертє портретів. Рускі професори заявили, що осуджують сей поступок, посол Олесницький а навіть «Діло» висловили свій жаль, а навіть колиб хто в душі оправдував демонстрацію, то жалів над довершеною насилою, котра компромітувала демонстрацію. Автор зазначає, що з рускої сторони зроблено багато тактичних помилок, а колиб Русини самі були дали сатисфакцію за зневагу професора, слідство не прибрало б було таких розмірів, і се приневолило Сенат до сильнішої репресії, в котрій він посунув ся за далеко.

Дописуватель Przegląd-у вельми основно оцінює з правничого становища поступованє сенату а також судових властей і похибки пороблені так університетскими властями, поліцією, як і судовими властями, а пересада в оцінці провини, яку денкі загорільці пятавали злочином, за котрий назначена кара 10—20 літ тяжкої вязниці, викликала велику тривогу в рускій суспільности. Słowo polskie доливало олію до огню.

Справа нападу 23. січня уступила на другий плян, а виступило наперед питанє про справедливість. Апеляція спровадила сю справу на властиву дорогу, але жадні пристрасти уличної добачили в тім не так справедливість, але атак на університет, наказ з Відня і кидають оклик оборони університету, котрий стоїть під охороною закона, польского кола, сойму, ради міської і т. д. і не потребував оборони Гломбінського і Відомского. Водить отже походи по місті, промовляє з вікон, а з сего тішать ся Русини і соціялісти, бо в тих походах крім вічевиків брали

участь улична товпа і двозначні вельми живла.

Ся сама оборона почала ся вельми нещасливо тим, що польскі студенти викинули з викладів невинних руских богословів. В місті настала душна атмосфера.

Уличники напастують Русинів, а навіть митрополита, а крім того річ ясна, що нападєні 4. марця рускі студенти будуть стреміти до відплати.

Університет зачинено, а се є ознакою, що ладу в нїм трудно удержати. Проявляють ся погрози з одного і з другого боку — цілий перший виступ націоналістичний в Галичині скінчив ся розятренєм молодіжи, улиці, анархією. Народна ідея потерпіла цораженє, але справу руского університету поставили на порядку деннім не Русини а всеполяки і вже Гломбінський в Zeit промовляє за відлукою богословского відділу, себто за поставленєм підвалин під руский університет.

Всі чинники приневолені признати, що status quo ante годі удержати. А при всім тім на погляд дописувателя Przegląd-у сей status quo ante змінений відповідно до конкретних потреб суспільности в услівєм згідного пожитя будучої генерації, вонечностию потрібною в імя згоди, eine Staatsnotwendigkeit обидвох народностей.

(Конець буде).

Бернстерне Бернсон про Поляків.

Знаменитий норвєский писатель і діяч заміщує у відєнськїм дневнику «Die Zeit» статю п. з.: «Die Polen als Unterdrücker», яка застановляє ся над історією і характером польского народа, що стілько лиха вже накоїв та і тепер у відношеню до Русинів проявляє свою сатанську силу.

По вступі, в якім огнистими чертами змалював автор темну силу віри в сатану в середновічних часах, застановляє ся він над нинішною добою:

Що се таке, що наші борби еще в нинішних часах затроює? Що в небережних хвилях в осередку найбогатшої цивілізації вибухає наново зі слїпим, середновічним завзятем нищеня? Чи справді не було б відповідним надати сему імя, якого уживала уява наро-

да: сатана? Отже сказали б: сатана межи нами?

Маю на гадці очевидно не упавшого ангела теологів, взагалі ніяку окрему істоту. Маю на гадці сей звірятий гін з диких глибин кожного народа, що озвїрює борців і затроює борбу. Жадєн народ не є вільний від такого гону, кождий має свого. На такій або сякій точці, часом навіть на кількох стало ему можливо взяти перевагу. Сатана... Однак в історії жадного народа не так часто, як нещасної Польщи. Я прочитав єї тепер знова. Коштувало се мене довгого часу, бо що хвиля я не міг перемочи себе, щоби єї читати дальше.

Ледви чи маємо між собою більше блєскучий народ. Сильний, хороший, талановитий, блєскучий у всіх своїх ділах, лицарський в героїстві, колись без сумніву найкрасший цвіт лицарских турніїв — а однак, колиб я мав вказати, що струтило сей народ до такого сграшного упадку, то назвав би не на першїм місци небезпечне положенє краю — инші народи вчинили якраз таке положенє основою своєї величини, — також не сказав би я, що головно єго інституції, а властиво брак всяких інституцій були виною сего, а також ні, що се спричинили надужитя шляхти, вічна війна між дрібною а великою шляхтою, що нищила єго, ані магнацка жадоба власти, ані захланність клиру, ані позбавленє міщан їх прав, ані грабленє та принижєнє хлопів, ані очайдушні війни і т. д., бо все, так все було лиш наслідком одної великої причини, єго власного, дикого індивідуалізму, єго очайдушної захланности, єго зарозумілої і виузданої охоти до биятики, єго пажерливої невірности, єго безмежної легкодушности — сатана, сатана! Майже всюда і по всі часи він губив ся з правої дороги. Нищив те, що за сотки літ передумано і пороблено доброго і чесного, всі ті нечувані жертви нещасного народа, стрічаючи з погордою всі ті сумні перечутя і остороги розважнійших людей.

Коліб хто хотів дати правдиву, зовсім влучну картину великих, рішаючих соймів в Польщи, то треба би намалювати сатану як величезного лилика, розіпнятого над дахом сойму, або поставити єго як весельчака в куті, де він вагле вибухає несамовитим сьміхом, який перешибнув страхом ціле товариство; або також посадити єго на середині в біскупскім капелюсі на голові.

Як міг би хто твердити, що его сатана помер? Справді, сатана не вимер в жаднім народі, от як він міг би померти у сего народа, в яким він був завжди найсильніший? На се Поляки самі є надто безсмертні.

Коли всі народні заступники російських племен недавно зібрали ся до пещої, великої думи, отже також і Поляки — він появил ся також між ними. Ядро російської революції, се, до чого французська революція змагала і чого очікує від того часу цілий світ, справедливий розділ землі, — се було першим і посліднім завданєм думи, на се були згідні заступники всіх племен. Але не так репрезентанти польського клубу.

Тут сиділи властители великих посіlostий, потомки тих, що у всіх польських провінциях поробили хлопів кріпаками. Пани могли їх продавати, могли їх убити, бо хлопів не мали доступу до жадного суду. Навіть горінку, яка була їх єдиною потішницею, пани застерегли собі самим, гонити її для хлопів — після сатани найщирішої рецепти. Ну, і тепер їх потомки уважали невідповідним, щоби хлопам віддати цятинку тої землі, а з землею і достоїнство людске, яке привязане до неї. Однак заявити тверде «ні», они не вважали поради, тож почали робити викрути і проєкти, які мусіли довести до сего «ні»; се було їх першим ділом.

Другим великим питанєм було очевидно се, щоби всі ті підбиті і угнетені народи тепер осягнули назад малу частинку своєї самостійности. Навіть царя навчив досвід, що величезна держава тільки в сей спосіб може узискати успішну адміністрацію і так незвичайно потрібну контролю. Тільки в сей спосіб можна було запевнити тим ріжнородним національним індивідуальностям здоровий і скорий зріст. Але польський клуб відповів: ні! Сим разом без обиників. Бо, сказали польські пани, тоді одержала би також свою автономію Україна, Литва і Білорусь, а они прецінь повинні знов стати частиною Польщі.

Знов частиною Польщі мають стати — Україна, Литва, Білорусь? В Україні є около 30 мільонів Українців а тільки 390 000 Поляків. В усіх тих трех провінциях є разом тільки 900.000 Поляків — а мимо сего они бажають панувати над тамтими.

Здивоване Росиян не дасть ся описати. Решта Європи зразу сего зовсім не завважала. Але як розпущено думу і ліберали зійшли ся у Віборгу, щоби запротестувати, — а Поляки натомість, щоби запротестувати против протесту, — тоді і ми інші провиділи. Тоді ми побачили, що польські герої свободи прилучили ся до правительства, до бюрократії, до реакції, тоді ми побачили, що польські шляхтичі висилали телеграми і депутації до царя, щоби він прецінь назад змінив виборче право, бо теперішнє загрожує культурі; тоді почули ми, як Грабські, посол думи сказав цілком отверто: Коли правительство схоче Великопольщі (с. є. Польща, Україна, Литва і Білорусь) дати самоуправу, тоді прирікаємо, що в протягу двох місяців вся-

кого революціоніста в Великопольщі ми вибємо до ноги.

Як бачимо, старий польський сатана товче ся єще завжди. Навіть его мова остала, як з давна („вибити до ноги“).

3 бразилійських кольоній.

(Конець).

Также написав лист і о. Сімків з Ріо Клярю під днем 14. лютого 1907 до п. радника Т. Реваковича, де описує вражіння свого приїзду з місіонерами Василянми до Куритиби, столиці великого краю Парани, в котрій їх щиро витали тамошні Русини. Зазначив, що молодий чоловік п. Іванків, машиніст при фабриці електрики в Куритибі, виразив свій біль, що коли інші народности в Куритибі мають свої школи, Поляки на кожній улиці товариства (8 товариств і оден дім власний), то Русини одні не мають того всего і хоть чують потребу основаня рускої школи і руских товариств, не уміють ся до того взяти, а дізнавши малого заводу не довіряють своїм силам і лиш нарікають. Русини куритибські надіють ся у всім на оо. Василян; а оо. Василяни не мешкають в Куритибі і для великого віддаленя рідко можуть показати ся в Куритибі.

Русини посилають діти свої або до польських шкіл, або до бразилійських. Я сам чув, пише о. Сімків, як молоде су-пружество руске за честь собі уважає говорити межи собою по португальски. А що сказати о дітях Русинів? В Куритибі є 4 вендарі (склепарі) Русини. З Куритиби, пише дальше о. Сімків, поїхав ем на фірі за мною висланій до кольонії Марцеліна, де живе коло 500 родин руских. Довідаем ся, що де наші кольонії малі, там віддані суть під юрисдикцію німецького пароха або Wasser-Поляка з Шлезка. Русини сьвященики мусять просити о позволенє латиньского пароха, моби могли висповідати своїх людей, або охрестити. Марцелійські Русини мають красну деревляну церков з іконостасом, котру зачав будувати о. Маргинюк ЧСВВ., а скінчив о. Клим Бжуховський ЧСВВ. Русини зложили ся мені на кошти подорожи і я відїхав до Куритиби. Звідти залізницею до Ponta Grossa, а каросою 1½ дня до Prudentopolis. Ходячи в Prud. з йорданською водою по домах Русинів, довідаем ся, що маса нашого народу вигинула на мори підчас еміграції, відтак на острові за Rio Japeiro на баракках, а найбільше в Прудентополіс — де їх 3—4 місяці держано, не розділивши землі. По смерти о. Роздольского я призначений через єпископа лат. з Куритиби на Ріо Клярю. Роздори притихають чим раз більше. Василянко конче треба до вихованя руских дівчат в Парані.

Мадярський шовінізм.

Вчера, на першім посвяточнім засіданю, розпочала ся загальна розправа над предложенєм в справі управленья

правних відносин і платні недержавних учителів. Справоздаєць заявив, що теперішній проєкт сего закона є останною пробою управленья при помочи громад і віроісповідань науки в школах народних на спосіб, ліпше відповідний угорській державній ідеї.

Пос. Мольнар відкидує проєкт, бо він криє в собі небезпеку для католицької Церкви і взагалі для всіх віроісповідань. Підчас промови Мольнара якийсь молодець з П. галерії крикнув: «Послів немадярської народности повинно ся викинути, они належать до криміналу!» Молодця сего запроваджено до квестури і по вилегітимованю (чи не був він випадком членом «Академічної Чительні?» — Ред.) випущено.

Міністер просьвіти Апоні заявив, що передбесідник висказав єдино своє особисте пересьвідченє, яке не є згідне зі становиском, яке заняли супротив предложеня покликані чинники католицької Церкви с. є єпископат.

Пос. Мольнар заняв вдруге слово і заявив, що не свій особистий погляд він висказав, але пересьвідченє католицької Церкви. А коли єпископи не заняли становиска против сего предложеня, то се треба приписати иншим зглядом.

Пос. Полік (Сербин) підніс, що правительство предложенє мусить викликати єгірченє серед мільонів мешканців в краю, бо там говорить ся про якийсь державний язык. Бесідник противить ся сему і зазначає, що в жаднім з західноєвропейських держав нема установленого якогось державного языка, бо там кожда народність має право плекати свою власну мову. Внесенєм такого предложеня ставить ся Угорщину не в ряди західноєвропейських держав, але орієнтальних. Новий закон отвиряє широкі ворота денунціяції. Бесідник вносить, щоби палата перейшла над законом до дневного порядку і застерігає ся против закиду, немов би то немадярські народности провадили віденьську, чи пруску політику. — На сїм перервано наради до нині.

Цілком як в галицькій соймі... Не дурно то співає ся у польській пісні: Polak, Madziar — dwaj bratanki...

Просимо відновити передплату.

Новинки

— Календар. В суботу: руско-кат.: Артемія, Захарія; римо-кат.: Келестина. — В суботу: руско-кат.: Артемія, Захарія; римо-кат.: Келестина.

— Збори Русинів міста Львова, які відбули ся дня 4. цвітня с. р., рішили при надходячих виборах до ради державної виступити яко осібне самостійне сторонництво політичне і взяти в тих виборах чинну участь. Обговоренє і поставленє евентуальних кандидатур наступить на слідуєчих зборах, котрі відбудуть ся в середу дня 10. цвітня с. р. Льокаль оголосить ся пізнійше в часописах. — Комітет.

— Програму концерту львівського „Сокола“ подаємо на 4. стороні півнішного числа.

— Руский язык урядовий утвалили завести у себе дальше отєї громади: Бурдяківці і Гуштиня (пов. Борщів), Білявці (пов. Броди), Млинівці (пов. Зборів), Люча (пов. Печеніжин),

Долиняни і Слобідка болшовецька (пов. Рогатин), Биків і Ортиничі (пов. Самбір), Ботля (пов. Турка) і Селиска (пов. Яворів). Разом всіх громад, які досі завели у себе руский урядовий язик, є 577, а найбільше громад в отсих повітах: сокальським 37, горлицьким 33, самбірським 32, рогатинським 30, тернопільським 29, сяноцьким 25 і в борщівським 22 громади.

— **З життя читальні.** Дня 24. лютого с. р відбуло ся в Грушові отворене читальні «Просвіти» в домі Максима Фешука. Промовляли др. Ярослав Олесняцький, о. Василь Кункевич з Дрогобича і селянин Олеска Кобільник з Ріпчиць, а також місцевий селянин, горячий український патриот, Пилип Стецюк. По виборі членів і вибраню виділу співав хор парібків читальні «Просвіти» з Ріпчиць народні патриотичні пісні. Так село Грушова, котре перед кільканадцять роками славило ся руским патриотизмом на цілий повіт, а потому під проводом твердо руских верховодів западало в чим раз тяжшу дрімоту, зачинає знов проявляти просвітну і патриотичну діяльність а ся проява може тим більше тішити всіх щирих Русинів, що село Грушова, то одно з найчисленніших сіл в цілій Галичині. — З під Львова доносять: В селі Глуховичах, пов. львівського, відбули ся дня 24. марця перші загальні збори новоствореної читальні «Просвіти». Тутешні селяни бачили просвітну працю сусідного села Гаїв, порозуміли врешті нагу борби з темнотою — та не хотіли довше оставатись послідними. Збори відбули ся при участі селян з Гаїв та Дмитрович. До виділу вибрано свідомих та характерних людей. З бесід були замітніші Пилипа Вовка і Василя Мандзюка з Гаїв.

— **Вістки з російської України.** Київське тов-о «Просвіта» має нині до відроблення широкий простір народної праці. Між иншими комісіями київської «Просвіти» найбільше має до роботи «шкільно-лекційна комісія». Она збирає ся що тижня в понеділок і радить по кілька годин. На останнім засіданю упорядковано справу термінольоґії математики, а далше ухвалено: 1) вислати прошенє до міністерства нар. освіти про дозвіл відкрити українську народну школу в Києві; 2) подбати про впорядкованє лекцій для учителів; 3) зробити заяву раді «Просвіти» про необхідність помагати ся через «Українську парламентську громаду» як найскорішого заведеня освіти на Україні на рідній мові (принаймні початкової); 4) зібрати відомости про заснованє українських недільних шкіл. — Календарна комі-

сія, зібравшись 1. с. м. обміркувала справу з виданем календаря «Просвіти» на 1908 р. Підкомісія пристала на ту думку, що книжка ся в порівнаню з сьогорічним виданем мусить мати більший і красший зверхній вигляд. Ухвалено до 20 тем для спеціальних статей. Буде також трохи белетристики і карта України. Тепер підкомісія має звернутись до українських письменників, щоб вони подали свої статі на ухвалені теми. Друкуватись буде 10.000 примірників, бо перше виданє календаря 3000 розійшло ся в один місяць.

Др. Старосольський зі Львова буде мати сими днями в Києві відчит про «польско-українські відносини в Галичині». («Рада»).

— **А де поділи ся Русини?** Курітська Gazeta Polska w Brazylji згадує про бразилійську брошуру о Парані і пише, що автор єї Бразиліянин п. Мартінж обчисляє польську людність в Парані на 70 тисяч душ, італійську на 20 тисяч а німецьку на 10 тисяч. Про Русинів в неї згадки. Зачислено їх до Поляків. Як відомо, Русинів є в Парані мало ще менше як Поляків. В самій Парані є 30—40 тисяч Русинів а около 40.000 Поляків. Поляки мають там свої часописи і ведуть голосну організацію, тай подають всіх наших кольовістів за Поляків.

— **Знижка для лікарів.** Рескриптом з дня 16. лютого 1907 ч. 5.218 признало міністерство торгівлі за стації телефонічні з особни ми проводами уряджені для лікарів таку знижку, що они мають бути зачислювані до класи тарифової «Д» навіть в таких случаях, коли би їх належало відносно до постанов розпорядження міністерства торгівлі з дня 22. грудня 1906 дн. з. д. ч. 254 приділити до класи «Ц». Лікарі отже будуть оплачувати з а свої стації абонаментові належитости, припадаючі після класи тарифової «Д» і в таким случаю, коли би скількість перепроведених розмов власного клівання входила в границі навіть межі 2.401 а 3.000. — коли би стації не були уміщені в убікациях чисто мешкальних. Натомість за стації зі спільними проводами, та такі стації о особних проводах, котрі після обовязуючих приписів мають бути приділені до класи тарифової «А» або «Б» не може бути признала лікарям жадна пільга.

— **Святкованє неділь в Канаді.** «Канад! Фармер» доносить: З дием 1. марця сего року увійшов в жите новий закон о святкованю неділь в цілій Канаді. В неділю не вільно давати представлень театральних, не віль-

но отворати салонів, не вільно продавати пйгар ані печатати газет, ані спроваджувати газет із за границі.

— **Дневник на мори.** Одно з французских корабельних товариств попало перед кількома літали на думку видавати на мори дневник. Сей дневник складав ся з 8-ох сторін друку з чого значна часть посвячена була телеграммам, які стояли під заголовком: *Magasin grammes*. Були се найсвіжіші вїсти, одержувані кораблем при помочи телеграфу Марконіого з двох центральних стацій, з яких одна находить ся в Англії а друга в Америці. Телеграми без дроту доходять на віддалі 3 тисячі кілометрів. Нині вже всі пароходи англ. «Трансатлантийского товариства» межі Англією а Америкою мають на своїм помості апарати Марконіого і на кождім кораблі виходить дневник, який роздають подорожним даром. З названих двох стацій висилають телеграми що дня точно о 10. год. рано після астрономічного годинника. В тій хвили замикають ся розмови межі кораблями, бо всі ждуть на телеграми з континентів. Вперед висилає телеграми стація бездротного телеграфу в Америці, а як она скінчить, зачинає телеграфувати також стація з Англії. За кілька годин пателеграфують стілько, що вистане на зановнене 6—8 сторін часописи. Опісля отвирася знова розмови між кораблями на мори. Кождий корабель «Трансатлантийского тов-а» має крім телеграфічних приладів приймаючих також висилаючий апарат Марконіого. Але сей послідний ділає лише на віддалі 500 кілометрів. Кораблі, які находять ся в тім районі, передають собі взаємно ріжні вїсти, котрі входять також до шпальт морского дневника. Подорожні мусять бути гідячі вивахідникови Марконіому за приемність, якої дізнають, маючи що день найсвіжіші вїсти з цілого сьвіта.

— **На чесне для убогого ученика анад. гімназії** зволили вложити у нас далше ВПов. Добродії: Василь Барвіньский зі Львова 1 К, о. Дмитро Гординський з Кульчиць 1 К і Роман Чубатий ученик V. кл. рускої гімн. в Тернополи 1 К. Разом вложено на ту ціль 23 К. Спаси-Біг ласкавим жертводавцям!

— **Дрібні вїсти.** В середу о 11. год. в почи вибух пожар в копальні «Генрих» фірма Ангерман і Махер в Бориславі. Закон (глибокий 850 м) згорів до тла. Причиною пожару було т. зв. коротка злука (Kurzschluss) по трісненю електричної лампки. — В Бродах застрай-

Матеріали до історії зносин Галичан з Буковинцями.

17)

(Дальше).

Ч. 10.

Лист із Воробкевича до Д. Тянякевича, писаний 1865 р.

Орлеку мої сижий и щедрий стороже рідного слова!

Твої дорогіи лєсть и твої милі гостиночки получилъ я у четверъ видликого кежия вернувши коло півноче зъ св. Церкви. Въ читаню твоєхъ слівъ солодкихъ минула мені ноць незнати якъ, вже у зазоряло а птечи лугами пісню воскресну зашчибтали, и мене охота збирала трохи заспівати алі учерашныи листъ трохи ми настрашилъ, серце умовкло, заніміло якби не тоє. За поезіи Шевченка, за Хату, и Оповіданія М. Вовчка преими мою усердну дяку, спасибігъ, спасибігъ сижий орлику! Прочитавши Хату и гарні оповіданія М. В. и віисавши сь вухъ много слівъ конструцій солодкихъ рідныхъ посилаю ихъ тобі зъ щерою дякою назадъ; а поезіи Т. Шевченка котрі ты мені даромъ прислалъ скажу у золоті лубки увязати и буду моємъ унучкамъ якъ изъ дочкаюсь зъ тої книжки читати и имъ повідати: «Чи мої діточки-унучата прєслалъ мені он той орелъ зъ славного Львова, котрого серце краще процвітає якъ та лля-рожа, котрого душа честійша отъ тої

пореці шо геньди струї розливає по біломъ каміню. Щи разъ Спасибігъ мої сижий орле!

За мою неутомиму ревноть и щероть котрою я однимъ братьямъ зъ Львова показувалъ — бо далі кождаго місяця листъ посылалымъ, дозналъ я лишъ студень и солодкі обіцьки, зъ такого поводу мислилъ я що дуже трудно на чужні рідного, щерого серця знати. Шо въ моєхъ думкахъ дуже ушукался теперъ вижу, знашовъ я одно серце щере и рідне, знашовъ я тебе мої сижий, незабутый орлеку!... лишъ якъ ино то згадаю што ти въ кратці богословіє докінчашъ и Богъ знає у котрымъ куточку урешєя — и на мене може забудишъ, то мое серце зъ жалю розлукає и заплаче, заплаче німими слєзамы, бо ти мні такъ здаєшся, якъ та зорка корабельнику, котра темної ноце на хвилю заблєснить и зновъ на віки въ хмарахъ ховаєсь, лишачоє бідного безъ надій и дороги. Знаєшъ милый брати чєму я тебе сижымъ орломъ називаю? Орелъ те знає кожда дитина багатого бьльша птаха отъ сокола, онъ роздирає менші пташинята и якъ му шоєть у гадку прєйдить то незнає жарту и зъ соколомъ якъ то в. п. розбивъ одєнь сижий орелъ исторецкі думи бідного сокола.

Треба орлику трохи познакомитись. Я року 1836 у Чернівцяхъ родивєя, гди мої незабутыи батько катихитомъ при философій бувъ и гди и померъ р. 1845. Моя нєнька була Ромунка зъ Волоского Довгогополя, не довго мя сердешна голубила, бідна заснула

вічнымъ сномъ р. 1839 и ливила трое сиротятъ. Все то въ світі вже було, тому до діла. Вірбєз я мої орли подъ чужими руками, ба въ рускихъ крєвнихъ въ Кіцманю, ба въ волоскихъ родаквѣхъ у Ватрі-Дорні у гнізді ромунцини. Обі мові говорилъ я, шо мавъ я одєнь матерныи языкъ неможу сказати, гди лиши було гди сиротину ни гупанили и надъ нимъ неабитокувались тамъ була и мова матерна, хоть мушу признатись шо мою руску бабусю Потропоєху зъ Коцманя во вікъ незабуду, — добрітка моя давно лижить у вічні домовни.

Обєкти Богословія въ насъ традуютья въ ромунскимъ язиці, а я сижий орле вже чтере роки на ромунській парафій. Зъ сыхъ пречєнь лєхко пьзнати, чєму на добрымъ віразу мені бракує. Далі признати мушу рускої граматики, правониси нучивєя и лишъ пишу якъ серце диктує.

Далі я великий горячка, радбы все худко закончати и зновъ до другого, новійшого діла ухачитє ся.

Сій, мої щєрыи сижий орле мої найважнійші недостатки и хиби. Употрибляю я всі способи зъ мовою ознакоми ся избираю неутомимо мені незнакомі слова, віразы и конструцій. Богъ даєть а работа дослєє, а грамматика Г. Осадци (поковиника) можи по часі веі вєхороні віростки якби пєлникомъ обчєстять, хоть признати мушу шо до науки грамматическихъ законвѣхъ и регулвѣхъ я теперъ потрібної терплєвосты не маю. Далшымъ гріхомъ моємъ єсть и моя правопись. Якъ ти

кували блахарі. — На полудневих шляхах у горських залізниць урядники і підурядники рядили пасивний опір з причини невдоволення їх з платні і регуляміну руху. Вечірні поїзди прибули вчора до Пешту з кількогоднім припізненем.

Посмертні оповістки.

— О. Іван Гавришкевич, папський шамбелян, декан потилицький і парох в Каменці ліській, уюкоїв ся дня 1. с. м. в 80. році життя а в 55. р. священства. В. е. п.!

Телеграми

в дня 5. цвітня 1907.

Прага. Nag. Listy доносять, що цїсар прибуде до Праги дня 16. с. м. Та подорож не буде мати урядового характеру, але лише приватний характер постійного побуту так само, як прим. в Будапешті. Подорожи монарха до Праги будуть відбувати ся що року.

Прага. Кр. рада шкільна ухвалила, увільнити дїтвору в день виборів до парламенту від науки, а се з тої причини, що голосованя будуть відбувати ся переважно в шкільних локалях. Також слїдуючий день буде вільний від науки, бо тоді будуть чистити школи по виборах.

Білгород. На місце Поповича, іменованого радником стау, вибрано президентом скупщини Веслика, старорадикального посла і бувшого посла сербского в Парижи.

Відень. N. fr. Presse доносить з Берлина, що німецький цїсар не приїде в червни на відкрите пам'ятника бл. п. цїс. Елисавети. На то торжество не буде висилати ся запросин до пануючих домів, а возьмуть в пїм участь лише баварські князі, яко близькі крєвні бл. п. цїсаревой.

Рим. Папа дозволив, аби перенесеня мощів Льва XIII. до латеранського костела відбуло ся публично серед військового шпалру. Буде се перший крок Ватикану в дорозі до згоди з Квіриналом.

— **Переписні листи** з фотографіями в'язних академиків, дуже добре виконані, можна набувати в „Сокільскім Базарі“ у Львові по 14 сот. за одну, або цілу серію з 8 карток за 1.12 К (з поштовою пересилкою 1 К 32 с).

самъ приковався, можбы нею и горобці зъ конопель страшити, наїтрудно мені зрозуміти гди належить буква е, и, ы, і писати. Якбясъ мої орлеку мене короткимъ словомъ того научивъ, незнавбы я якъ одлячатись.

Орлеку братичку! хочу передъ тобою трохи извинети, бо въ где котрыхъ зглядахъ ти мя гей за остро критикувавъ, и мое серце котре щеры своехъ діточокъ любить трохи засмутиль.

Тої поетъ, котрый добре познаеть шо до совершенства ще много, много ему бракуеть и лишъ тому сиіває, бо до того серце такъ пре якъ ту птечку-щобетівку, тої поетъ вшпимъ разом свої хиби и недостатки борши познаеть ніжъ другі. Орлику мої сижий! друже мої дорогой и щерый! назнаю якбы могоъ я тебе прикопати отъ правди моихъ слобъ. Може ти мя и розуміешъ. Пізнаю шо моя мова слабенька, граматика, правописъ до нічого знаю шо до моихъ пісень-думокъ щипелаека прикласти треба — али ніколи недодамъ шо въ моихъ діточокъ душевнихъ чєста душа — добра гадка мисль хибує, а далі мені тяжко признатись шо мої исторецкі думи зовсімъ слабєнкі, шо незнаю своєство наш. і народної думи-пісні и то помиляюся проти ритму народного.

(Дальше буде).

Товариство гімнастичне „Сокіл“ у Львові, ул. Руска ч. 20.

Неділя, дня 7. цвітня 1907, год. 5. веч.

Програма

КОНЦЕРТУ

полученого з відчитом при співучасті ВП: п. А. Людвіга, артиста-співака львівської опери, п. Бр. Бурбелі і п. Л. Смулки.

1. а) Ярославенко: „Марш Соколів“ співав хор руских Богословів у Львові;
- б) „Козаченьку куда йдеш“ співав міш. хор „Львівського Бояна“ — продукції концертного грамофону із торгівлі п. Т. Гурского у Львові;
2. а) Ярославенко: „Ой нависли чорні хмари“;
- б) Ярославенко: „О будь мені як бозу цвіт“ — відспіває п. Людвіг.
3. а) Гордон Байрон: Прапане Чайд Гарольда;
- б) С. Яричевский: Morituri salutant. — віддеклямує п. Смулка.
4. а) Січинський: „Стоїть гора високая“;
- б) Січинський: „Як почувш в почи“ — відспіває п. Людвіг.
5. Про первісного чоловіка і его окружене — відчит п. Бурбелі.
6. а) Mayerbeer: Ария з оп. „Гугенота“, співав К. Јогн, тенор надвornoї опери в Берлинї;
- б) „На городі калиновька“ співав хор „Львівського Бояна“;
- в) Verdi: Барітонове сольо з оп. „Aida“ співав L. Demuth, співак ц. к. надвornoї опери у Відни;
- г) Verdi: Дуєт із оп. „Egnani“ співакли А. Gialesca і Fr. Fornelli — продукції концертного грамофону із торгівлі п. Т. Гурского у Львові.

Ціни місць:

- Крісло І-рядне 1 К 50 с.
- „ II-рядне 1 К.
- „ III-рядне 70 с.
- Вступ на салю 30 с.

Для членів крісла о 20 с. дешєвші. Білєти продає „Сокільскій Базар“, а перед концертом каса.

Сокільскій мундїр.

- В неділю 14. с. м. відчит;
- „ „ 21. „ концерт;
- „ „ 28. „ відчит.

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ

Готель, реставрація і каварня — ріг ул. Сикстускої і Косцюшка у Львові.

Прїїхали дня 4. с. м.: Др. Кл. Ступницький з жєною з Камінки стр., Кл. Устиянович з Відня, Ол. Козакова з доньками з Ст. Самбора, Ам. Дашкевич з сєстрою з Густанович, М. Кочерганова з Яворова, Яр. Танчаковский з Жидачева, Й. Стадник з Бродів, Гр. Леванський з Дрогобича, Ів. Ліщинський з Кайгич, Ів. Онишко з Пільзна, Л. Гординський з Самбора, Ем. Пелєпакова з Камінки стр., Н. Лукавєцкїй зі Стрия, Густав Гутар з Бистриці, Стан. Спасиль з Границі.

НАЙЛІПШЕ НАСІНЕ

рільне, огородивє і цвітєвє можна дістати у

М. Волинського, Львів

пл. Марийска ч. 3.

Рух залізничних поїздів

важний від 1. мая 1906 після середно-євро

пейского часу.

До Львова на дворець головний приходять:

З Іцкан	12-20*, 6-10, 1-40 5-45, 9-05*
„ Кракова	2-31*, 5-50*, 8-45, 3-0, 5-25, 9-30*
„ Підволочиск	7-20, 11-45, 2-20, 5-50, 10-30*
„ Лавочного	7-29, 11-50, 10-50*
„ Рави рускої	7-50, 4-50
„ Станиславова	8-05
„ Самбора	8-15, 1-50, 9-20*
„ Яворова	8-18, 4-37
„ Коломиї	10-05
„ Ряшева	10-35

На Підзамче.

Підволочиск 7-05, 11-30, 2-08, 5-35, 10-16

Зі Львова з головного двірця відходять:

До Кракова	12-45*, 1-—*, 2-45, 6-35* 10-05*
„ Іцкан	2-51*, 6-15, 9-20, 2-40, 10-40*
„ Підволочиск	6-20, 10-55, 2-21, 6-15*, 9-50*
„ Яворова	6-55, 6-—*
„ Лавочного	7-30, 2-30 6-25*
„ Самбора	8-55, 4-15, 10-51
„ Станиславова	9-10*
„ Белзця	10-45
„ Ряшева	4-05
„ Коломиї	3-30
„ Рави рускої	7-25*, 11-35*
„ Стрия	11-10*

З Підзамча:

„ Підволочиск 6-32, 11-07, 2-32, 6-27*, 10-02*.

Примітка. Поїзди поспішні друковані і черєнками товєтими; поїзди нічні є назначєн. зьвідкою. Пора нічна числєть ся від 6. год вечір до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білєти їзди як також білєти всякого иншого рода, ілюстровані провідники розклада їзди ітд. можна набувати через цілий день в міскім бюрі ц. к. державних залєзниць, пасаж Гавмана ч. 9.

„РУСКА ЩАДНИЦЯ“ в Перемишли приймає вкладки щадничі щодєнно в годинах урядових і опроєнтовує їх на 4% починаючи вже від слїдуючого дня по дни зложеня які і проєнтують ся до послїдного дня перед днем відобраня.

ВКЛАДКИ в „Рускій Щадници“ можна складати особисто в касі товариства, почтовими переказами, листами гроєневими, чеками поштової щадници, котрі Дирекция Щадници на жаданє бесплатно достарчає, в філіях банку австро-угорского на рахунок „Рускої Щадници“ в товариствах: „Взаїмного кредиту Дністер“ у Львові „Краввий Союз кредиторий“ у Львові і „Банк звязковий“ в Станиславові.

„Руска Щадница“ уділяє позичок:

- а) гіпотєчних, піврічними амортизаційними ратами платних на 5% на протяг літ 10—50 після вибору позичаючого;
- б) на льомбард ефектів на 5 1/2 %;
- в) на есконг векслїв на 6% на векслї переказані за 3—6 місяців платні.

Справи позичок полагаєджуєсь можливо скоро.

Всяких інформацій і друків уділяє канцєлярия „Рускої Щадници“ ул. Косцюшка, Народний Дім I. поверх, щодєнно безкорисно в годинах урядових від 9—1 год. кромі неділі і руских сьвят.

Після § 14. устава „Рускої Щадници“, через ц. к. міністерство справ внутрішних затвердженого, вкладки в товаристві „Руска Щадница“ в Перемишли надають ся до льокації капіталів пупілярних, фондацийних і т. п., має отже „Руска Щадница“ обезнеку пупілярну.

Дирекция „РУСКОЇ ЩАДНИЦІ“ в Перемишли.